

Дийн Кунц - „Ключът към полунощ“

Джоана Ранд отиде до прозореца, без да пали лампата, и гола и трепереща надникна между дървените пластини на щората.

От нахлуващия откъм далечните планини студен вятър стъклото на прозореца потракваше.

В четири след полунощ в Киото цареше тишина дори в Гион – увеселителния квартал, изобилстващ с нощни клубове и домове на гейши. Град Киото – духовното сърце на Япония, беше на хиляда години, но беше и нов като свежа идея: очарователна смесица от неоновии реклами и древни будистки храмове, пластмасови дрънкулки и красиви ръчно изработени каменни изделия, възможно най-грозната съвременна архитектура, стърчаща в съседство с дворци и богато украсени шинтоистки светилища, надживели векове с горещи влажни лета и студени влажни зими. Но съчетавайки загадъчно традицията с популярната култура, метрополисът възобновяваше и усещането й за вечността и целеустремеността на човечеството и подхранваше невинаги устойчивата й убеденост в значимостта на индивида.

Земята обикаля Слънцето; обществото постоянно се променя; градът расте; възникват нови поколения... и аз като тях ще продължа да съществувам.

Тази мисъл винаги я утешаваше, когато се окажеше на тъмно, сама, неспособна да заспи, изпълнена с болезнена енергия от обземащия я всяка нощ мощен, макар и неопределим страх.

Поуспокоила се, но без да бърза да си ляга, Джоана облече червен копринен халат и обу чехлите си. Тънките й ръце все още трепереха, но не толкова силно, колкото преди. Усещаше се осквернена, използвана и захвърлена – сякаш омразното същество от кошмара й бе възприело истинска физическа форма и я бе изнасилвало многократно и брутално в съня й.

Мъжът със стоманените пръсти се пресяга за спринцовката.

Това бе единственият образ, останал й от кошмара. Но беше тъй ярък, че не й бе никак трудно да го извика в паметта си, и то с разстройващи подробности: гладката тъкан на металните му пръсти, щракането и бръмченето на работещите в тях зъбни колелца, отблясъците от светлина по роботските стави.

Включи нощната лампа и огледа стаята. Всичко си беше на мястото. И уханията във въздуха й бяха съвсем познати. Но въпреки това не беше убедена, че е била наистина сама през цялата нощ.

Потръпна.

От площадката на тясното стълбище Джоана влезе в своя партерен офис. Запали осветлението и огледа стаята така, както бе огледала и онези на горния етаж, едва ли не очаквайки страшният фантом от съня й да я дебне отнякъде и в реалния свят. Меката светлина от порцелановата лампа не достигаше до всички ъгли. Лилави сенки драпираха етажерките с книги, мебелите от палисандрово дърво и рисунките върху свитъците от оризова хартия. Палмите в саксиите плетяха сложни дантели върху едната от стените. Всичко беше наред.

Бюрото беше осеяно с неприключени преписки, но в момента не й беше до водене на счетоводство. Имаше нужда да пийне.

Външната врата на офиса водеше към застланата с мокет зона около дългия коктейлбар в единия край на нощния клуб „Мунглоу“. Клубът не беше съвсем тъмен: над опушените сини огледала зад бара две слаби крушки хвърляха дежурна светлина, от която скосените ръбове на стъклото бляскаха като остриетата на фино наточени ножове. Призрачно зелена аварийна крушка обозначаваеше всеки един от четирите

изхода. Отвъд високите столчета пред бара в главната зала двеста добре подредени стола гледаха към малката сцена. Нощният клуб беше притихнал и пуст.

Джоана мина зад бара, сне от стелажа шише и сипа върху бучките лед в чашата двойна доза „Драй Сак“. Отпи от шерито, въздъхна и усети движение близо до отворената врата на офиса ѝ.

Помощник-управителката Марико Инамура беше слязла от апартамента си на третия етаж, над Джоаниния. Благоприлична както винаги, Марико носеше огромен зелен халат, който се влачеше по пода и беше поне с два размера по-голям от нейния; така както се губеше из ватираните му недра, Марико приличаше не толкова на жена, колкото на бездомно сираче. Черните ѝ коси, обикновено прибрани с помощта на шноли от слонова кост, сега се стелеха по раменете ѝ. Тя дойде до бара и седна на едно от високите столчета.

– Ще пиеш ли нещо? – попита Джоана.

– Вода, ако обичаш. Благодаря – усмихна се Марико.

– Нещо по-силно?

– Не, благодаря. Само вода, ако обичаш.

– Искаш да кажеш, че съм се впиянчила ли?

– Не вярвам да си се впиянчила.

– Благодаря за доверието – каза Джоана.

– Но и аз понякога се чудя. Напоследък повечето нощи по това време най-често ще ме намериш тук, в бара. – Джоана остави чашата с ледена вода върху плота.

Марико я завъртя бавно в малките си ръчички, но не отпи от водата.

Джоана се възхищаваше от вродената ѝ грациозност, която придаваше театрална драматичност и на най-обикновените ѝ действия. Марико беше трийсетгодишна, с две години по-млада от Джоана, и имаше големи черни очи и фини черти. Но, изглежда, не осъзнаваше изключителната си хубост, която допълнително се подчертаваше от скромността ѝ. Марико беше дошла да работи в „Мунглоу“ седмица след откриването на клуба. Хванала се бе не толкова заради заплатата, колкото заради възможността да упражнява английския си покрай Джоана. От самото начало бе заявила, че възнамерява след година-две да напусне, за да почне работа като изпълнителен секретар в токийския клон на някоя голяма американска компания. Но ето че след шестгодишен престой Токио вече не я блазнеше, поне в сравнение с тукашното ѝ ежедневие.

„Мунглоу“ беше успял и нея да омагьоса. Превърнал се беше в неин основен интерес по същия начин, по който си оставаше единственият важен елемент в живота на Джоана.

Колкото и да е странно, изолираният свят на клуба им осигуряваше спокойствие и сигурност, присъщи за манастир на дзенбудисти в затънтен планински проход. Нощем беше пълен с клиенти, но външният свят не се усещаше в някаква значима степен. След като персоналът си отидеше и вратите се затвореха, салонът със синьото си осветление, огледалните стени, сребристо-черните мебели в стил ар деко и омайващата загадъчна атмосфера можеше да се намира и във всяка друга държава, през всяко десетилетие след 30-те години на миналия век. Нищо не му пречеше да е и декор в нечий сън. И Марико като Джоана сякаш изпитваше нужда от точно такова убежище.

На всичко отгоре между двете се бе зародила някаква сестринска обич и загриженост. Нито едната, нито другата се сприятеляваше лесно. Марико беше мила и очарователна, но и изненадващо стеснителна за жена, работеща в нощен клуб в Гион. Донякъде напомняше на кротките, благи, свити японки от друга, не толкова демократична епоха. Докато Джоана беше жизнерадостна, отворена, макар и на нея да ѝ беше трудно да допусне някой да прекрачи онази тънка граница, откъдето запознанството се превръща в приятелство. Тъкмо затова и беше положила особени усилия да задържи

Марико в „Мунглоу“, увеличавайки периодически и отговорността, и заплатата ѝ; а Марико ѝ се отблагодаряваше с всеотдайна и безупречна работа. Без нито веднъж да обсъдят на глас тихата си дружба, и двете бяха стигнали до извода, че раздялата им няма да е нито желана, нито необходима.

И едва сега за пръв път Джоана си задаваше въпроса: „Защо точно Марико?“.

Марико най-малко изпъкваше на фона на всички други, които биха могли да са ѝ приятелки – ако не смяташе необичайно силните ѝ дори по японските стандарти тактичност и дискретност. Марико никога не би се ровила за подробности в миналото на своя приятелка и не проявяваше склонност към клюките и откровенията, които мнозина смятат за присъщи на приятелските отношения.

„Няма опасност някой ден да започне да се рови в моя живот.“

Мисълта изненада и самата Джоана. И тя не знаеше защо ѝ е минала през ума. Та какви тайни имаше тя? Или минало, от което да се срамува?

С чашата сухо шерри в ръка, Джоана излезе иззад бара и седна на едно от високите столчета.

– Пак имаше кошмар – каза Марико. – Обикновен сън. – Кошмар беше – кротко настоя Марико. – Същият, който те мъчи от хиляда ноци.

– Не са хиляда – заоправдава се Джоана.

– А колко са? Две хиляди? Три?

– Аз ли те събудих?

– Стори ми се по-мъчителен от всеки друг път – отвърна Марико.

– Нищо особено.

– Помислих, че съм забравила да изключа телевизора.

– О?

– Имах чувството, че чувам стар филм за Годзила – поясни Марико.

– С всичките му там писъци, така ли? – засмя се Джоана.

– Как срина Токио до основи, а тълпите бягат да се спасяват.

– Добре, кошмар беше, не обикновен сън. И по-лош от друг път.

– Притеснявам се за теб – каза Марико.

– Няма нужда. Издръжлива жена съм.

– Пак ли ти се присъни онзи... мъжът със стоманените пръсти?

– Досега така и не съм видяла лицето му – призна уморено Джоана. – Само ръката му и онези отвратителни метални накрайници. Или поне само това помня да съм видяла. Предполагам, че в кошмара има и други неща, но нищо повече не си спомням, след като се събудя.

Джоана потръпна и отпи от шерито.

Марико постави длан върху рамото ѝ и леко го стисна.

– Имам чичо, който е...

– Хипнотизатор.

– Психиатър – поправи я Марико. – Лекар. Към хипноза прибегва само за да...

– Знам, Марико сан. Колко пъти ще ми говориш за него? Не ме интересува.

– Но той може да ти помогне да си припомниш целия сън. Дори и да разбереш кое те кара да го сънуваш.

Загледана в собственото си отражение в синьото огледало зад бара, Джоана най-сетне отговори:

– Не мисля, че искам да знам причината.

Помълчаха известно време. Накрая Марико каза:

– Неприятно ми стана, когато го провъзгласиха за герой.

– Кого? – смръщи се Джоана.

– Годзила. В следващите филми, в които се бие с други чудовища, за да спаси Япония. Пълна глупост. На хората им трябват чудовища, които да ги плашат. Никаква полза няма от тях, ако не ни ужасяват.

– Пак ли ще ми изтресеш някоя философска сентенция от загадъчния Ориент? Да беше пуснала сирената за предстояща дзен атака.

– Понякога имаме нужда да се уплашим – не отстъпваше Марико.

А Джоана тихичко изимитира сигнала на подводница, преди да се потопи:

– Бууп-бууп-бууп-бууп.

– Страхът понякога действа пречистващо, Джоана сан.

– Навлизаме в бездънните дълбини на японското съзнание – зашепна театрално Джоана.

Марико изобщо не се трогна.

– Но когато се изправим лице в лице срещу нашите демони...

– Все по-дълбоко в японското съзнание. Налягането се покачва неимоверно...

– ...и успеем да ги прогоним...

– ...все по-надолу и по-надолу...

– ...страхът става излишен... –

...тежестта на внезапното просветление ще ме размаже като някаква буболечка...

– ...не ни е нужен повече да ни прочиства...

– ...стоя трепереща на ръба на прозрението...

– ...и ние се чувстваме освободени.

– Обляна съм от светлината на разума – обяви Джоана.

– Вярно е, но ти си сляпа и не я виждаш – каза Марико. – Прекалено влюбена си в своя страх, за да можеш да видиш истината.

– Да, такава съм си аз – жертва на фобофилията – отсече Джоана и гаврътна остатъка от шерито.

– А разправят, че ние, японците, сме били неразгадаеми.

– Кой го казва? – запита с престорена невинност Джоана.

– Ще ми се Годзила да дойде до Киото – рече Марико.

– За какво да идва? Да представи участието си в поредния филм?

– И ако дойде, да е патриотичният Годзила, противопоставящ се на новите заплахи пред японската нация.

– Само така!

– И щом види дългите ти руси коси, моментално ще ти се нахвърли.

– Ти май го бъркаш с Кинг Конг.

– Ще те размаже наред улицата, а благодарното киотско гражданство ще ликува.

– Ще ти липсвам – подсети я Джоана.

– Ни най-малко. Ще се позатрудня само докато отмия с маркуча всичката кръв и черва от улицата. Но до ден-два ще успея да отворя пак салона, само че той вече ще е мой.

– Браво, бе! А кой ще пее на мое място?

– Клиентите.

– Божичко, да не си намислила да го превърнеш в караоке бар?!

– Достатъчно ще ми е да се запаса с куп стари касети на Енгелберт Хъмпердинк.

– Ти ме плашиш повече от Годзила – каза Джоана.

Размениха си усмивки в синьото огледало зад бара.